

Pitääkö ihmisen olla jotakin suurta ja kaunista helmet roikkua kaulassa sininen uni, tanssi kiven päällä horjahtamatta tyhjyyden tarjottimella jotakin pitää olla, olen siis itseni oma ettei kukaan pääsisi sanomaan sinä olet tyhjä tai täysi nolla vain aivojen naksutus, ajan ja paikan viimein olen yksi runoilija ilman ammattinimikettä ja palkkaa joka haluaa kääntää maailman ympäri ja näyttää mistä pimeä puoli on tehty totta kai ja ymmärtää kuinka mahdollisuuksia monia on hyvään ja kauniiseen on saanut elämän alusta näkymättömän pienestä tänne pohjantähden alle kevään sinivuokon lehdelle ei haittaa vaikka se on kylmä se on heräävän toivon aamu runoilijan alku piilevä metsän soitto koloistaan katsoo metsän väki kun varovasti nostaa jalkaa erilleen muista syntynyt tippa nenän päässä lausuu runoa, että metsä kaikaa totta kai